

færdig til første Oktober næste Aar, vilde, som Forslagsstilleren har gjort opmærksom paa, Lovforslaget kunne forelægges Rigsdagen et helt Aar tidligere, og naar alle, ogsaa den ærede sidste Taler, ere enige om, at det er en overordentlig vigtig Sag, maa man gaa ud fra, at det ogsaa er vigtigt at faa den tidligst muligt frem, og første Oktober næste Aar synes ikke at være en uoverkommelig Tidsfrist, naar Kommissionen til den Tid har siddet 3 Aar.

Jeg vil derfor meget anbefale, at dette høje Ting stemmer for Ændringsforslaget. Mine Meningsfæller og jeg agte at gøre det. Man skal huske paa, at Sagen er vigtig, og at der undes Kommissionsmedlemmerne en meget betydelig Tidsfrist at arbejde i. Ganske vist, hvis man som den sidste Taler (Johansen) mener, at Kommissioner helst skulle have ubegrænset Tid at arbejde i, og at det er en Fornærmelse overfor en Kommission at sætte en bestemt Tidsfrist, saa stiller Sagen sig noget anderledes. Men det ærede Medlem har for Resten selv været med til at stemme for en Kommission med en bestemt Tidsfrist og agter nu ogsaa at stemme for Justitsministerens Forslag, som kun forlænger Tidsfristen. Han er altsaa ikke utilbøjelig til at stemme for en bestemt Tidsfrist for Kommissioner. Under disse Forhold maa man sige, at omtrent et Aar, som der nu gives Kommissionen, maatte være en tilstrækkelig Frist for den til at kunne ende sit Arbejde. Jeg tror, at der er saa megen Interesse for Sagen i vide Kredse, at man ganske sikkert rundt omkring vil lægge Mærke til, hvis der nu altsaa gives Kommissionen et saa stort Tidsrum til sit Arbejde, at Sagen ikke kan komme frem her i Rigsdagen før tidligst om to Aar.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Hvis Stiftamtmand Brun maatte ønske at faa mere Tid til sin Raadighed til Kommissionsarbejdet, end han kan afse fra sin Virksomhed som Stiftamtmand, vil der sikkert ikke være noget til Hinder for, at han kan faa det. Jeg tror ogsaa, at den tidligere Formand, den nuværende Overpræsident i København, i Anledning af sin Overtagelse af et andet Hverv, medens han var Amtmand over Københavns Amt, fik tilstaaet en Ferie for at kunne varetage det Hverv, og der vil i og for sig heller ikke være noget til Hinder for, at Stiftamtmand Brun, hvis han maatte ønske det, ogsaa kunde faa en Tid til sin Raadighed til alene at beskæftige sig med

det Arbejde, her er Tale om. Men jeg tror, at det ærede Medlem lægger for meget ind i den Sinkelse af Arbejdet, som kan være foranlediget ved, at der er skiftet Formand i Kommissionen, ganske vist har den nye Formand maattet have nogen Tid til at sætte sig ind i de Forundersøgelser, som bleve foretagne og skulde foretages, inden Kommissionen kunde begynde sit Arbejde, men efter hvad jeg har hørt af Medlemmer af Kommissionen, har Stiftamtmand Brun i meget kort Tid været i Stand til at sætte sig saaledes ind i Forarbejderne, at det har været muligt for Kommissionen at genoptage sine Arbejder ret hurtigt, efter at den nye Formand var bleven udnævnt. Jeg tror, at en mere medvirkende Grund til, at det ikke bliver muligt for Kommissionen at ende sit Arbejde inden den Frist, som er fastsat, og inden den Frist, som foreslaas sat af Ændringsforslagsstilleren, er vistnok den Omstændighed, at Fæstekommissionens Betænkning er afgiven til Kommissionen. Den Omstændighed, at ogsaa dette Spørgsmaal skal tages med ind under Overvejelserne, medfører ikke alene, at Formanden, men at ogsaa Kommissionens egne Medlemmer maa have noget mere Tid, end de maatte have haft, om ikke dette Spørgsmaal var kommet med ind under Overvejelserne. I øvrigt maa jeg erkende, at jeg ikke rigtig forstaar, paa hvilken Maade Rigsdagen skulde kunne tvinge Kommissionen til at gøre Arbejdet færdigt, og det kan vel ikke være Meningen, at Kommissionen skal aflevere sin Betænkning uden Hensyn til, om den er færdig eller ikke. Det eneste, der altsaa kan opnaas, er det, at Rigsdagen eventuelt bliver nødt til paa ny at bevilge en Udsættelse. Men det kan Rigsdagen ikke have nogen Fornøjelse af, hvis man gaar ud fra — og det gaar jeg ud fra, og det tror jeg, Flertallet i dette høje Ting gaar ud fra —, at baade Kommissionens Formand og Kommissionens øvrige Medlemmer ere besjælede af Ønsket om saa snart som muligt at faa Arbejdet gjort færdigt og faa afgivet Betænkning. Jeg synes da, at man med Tryghed kan give den Frist, Justitsministeren har givet i Lovforslaget, thi hvis det skulde lykkes Kommissionen at blive færdig før, er det en Selvfølge, at den ikke vil tilbageholde sin Betænkning, men saa vil den blive afgiven, selv om det bliver nogle Maaneder før den Tid, som i og for sig er sat som den sidste Frist. Jeg tror altsaa, at i Virkeligheden vil Kommissionen blive fær-